

De winkeldochter in Heeze wil blijven

HEEZE - Midden in Heeze ligt drogisterij Het Gouden Kruis. Een van de weinige 'vrije drogisten' - geen onderdeel van een keten - die nog bestaan. De charme van de winkel is het ouderwetse. Om betalende klanten binnen te krijgen, is vernieuwen noodzaak. Maar hoe doe je het een zonder het andere te verliezen?

Corrie de Leeuw 09-08-19, 09:46 Bron: ED

„Winkeldochters”, legt Liesbeth van der Linden (59) uit, „is vakjargon voor producten die blijven staan in de winkel omdat niemand ze meer wil hebben. Ik heb er nog wel staan in de winkel, maar ik ben er ook een.”

Liesbeth van der Linden moet er zelf mee lachen, maar eigenlijk gaat achter dat ene woord met die dubbele betekenis haar hele verhaal schuil. Een verhaal over liefde, leed en een leven achter de toonbank.

Stap terug

Wie drogisterij Het Gouden Kruis aan de Jan Deckerstraat 16 in Heeze binnenstapt, krijgt het gevoel een stap terug te doen in de tijd. Het lijkt er namelijk op dat die hier ergens in de jaren 50 is blijven stilstaan. Het meubilair is van toen. En de opstelling, de manier waarop de producten gerangschikt zijn, het ontbreken van een kassa en het winkelbelletje bevestigen het tijdsbeeld.

Liesbeth van der Linden weet het maar al te goed. „We zijn een soort museum maar dan zonder entree”. Ze vindt dat op zich niet erg. Bij haar is iedereen welkom. „Op cursussen willen ze je leren hoe je er voor kan zorgen dat geen klant zonder aankoop de deur uit gaat. Maar zo ben ik niet. Bij mij mogen ze rustig rondkijken. Ook als er niks gekocht wordt”.

Op cursussen willen ze je leren hoe je er voor kan zorgen dat geen klant zonder aankoop de deur uit gaat. Maar zo ben ik niet

Maar ondertussen is Het Gouden Kruis wel een winkel en een winkel kan alleen bestaan als er verkocht wordt. Dat was 117 jaar geleden zo, toen grootvader Van der Linden zijn zaak (eerst alleen in schildersartikelen) begon en dat is nu nog zo.

Het stelt de Heezer winkeldochter voor een lastig dilemma: het bijzondere van haar winkel is het gedateerde, dus dat zou ze moeten koesteren. Maar doordat het een winkeltje-van-vroeger is komen klanten er eigenlijk alleen als ze iets nodig hebben wat ze er ergens anders niet kunnen vinden of om alleen even om het hoekje van de jaren vijftig te kijken. „Maar ik heb ook gewone schoonmaak- en drogisterijspullen. En leuke cadeau-artikelen. Hoe moet ik nou toch aan de mensen duidelijk maken dat ze daarvoor ook naar mij kunnen komen?”

Plakboekmappen

En dat er meer klanten moeten komen is duidelijk. We zitten in het woonkamertje achter de winkel. Grote, logge fauteuils, een bank, eettafel en een bureau staan er dicht op elkaar. We

drinken nescafé en bladeren door de twee dikke mappen met de geschiedenis van Het Gouden Kruis in kaarten, knipsels en diploma's. En Liesbeth van der Linden vertelt. Eerst over de verbouwing waardoor ze al een tijdje geen keuken heeft, dan over haar vader en moeder die ze tot hun dood (14 en 12 jaar geleden) jarenlang verzorgde. Haar moeder die aan een zwaar auto-ongeluk een hersenbeschadiging overhield, haar vader die steeds hulpbehoevender werd door verschillende bedrijfsongevallen en (de laatste vier jaar) prostaatkanker. Ze vertelt dat ze de laatste maanden van haar vaders leven de nachten doorbracht op de bank waar ze nu op zit. Steeds alert om de zorg te verlenen waarom hij vroeg. Terwijl haar moeder ondertussen geestelijk steeds verder achteruit ging en in alles wat zij deed, begeleid moest worden door de dochter.

„Ik heb het best zwaar gehad”, zegt de dochter die door de manier waarop haar leven verliep ook alleenstaand bleef, „Een man heb ik niet en ook geen kinderen. Maar ik had goede ouders. En goede vrienden en een goede familie heb ik ook”. De broer en zussen helpen Liesbeth als het nodig is. Maar evengoed is Liesbeth met de winkel de spil bij wie wordt aangeklopt als er sores is. „Dit is toch het ouderlijk huis he”, stelt ze vast.

Grijs haakje

Ze vertelt nog meer. Trieste gebeurtenissen uit de familie. Gebeurtenissen die nu één keer in families voorkomen, alleen in sommige families wat meer dan in andere. En ze laat haar linkerarm zien. De middelste in het gezin van vijf werd geboren zonder linkerhand en pols. Over de eerste protheses heeft ze het (‘een grijs ding met een soort haakje’) en over haar grote frustratie toen ze -nog niet eens zo lang geleden- een arts in haar dossier als diagnose ‘mogelijk softenon’ zag noteren. Als ze dat eerder had geweten had ze misschien wel een beroep kunnen doen op een financiële regeling. Maar nu was dat te laat.

„Merk je wel hoe weinig klanten er komen”, zegt ze na verloop van tijd. „Ik hou van deze winkel. De winkel is mijn leven. Nog acht jaar. Dan ga ik met pensioen en dan gaat de winkel dicht. Want niemand in de familie wil het overnemen”. Maar ja, als Liesbeth haar pensioen wil halen in de winkel, moeten er dus wel klanten komen...

Vinolia zeep

Liesbeth van der Linden is vastbesloten daar alles aan te doen. Ze heeft plannen. „Eerst de winkeldochters er uit”, zegt ze ferm. Bijvoorbeeld de Vinolia zeep, de Cornsilk gezichtspoeder en de Bergasol zonnecrème. Eén wand is al winkeldochtervrij. En voor die wand wil de echte winkeldochter best even poseren. „Ik ben een vrije drogist. Ik bepaal zelf wat inkoop. Alle papieren heb ik. Alleen wapens, drugs en alcoholische dranken mag ik niet verkopen.”

Van der Linden zweert bij nascholing. Ieder jaar verdiept ze haar kennis. Nu leert ze wat er te leren valt over reformproducten en natuurgeneeskunde. Ze hoopt dat daar de toekomst ligt. Maar wat haar betreft kunnen klanten voorlopig ook nog terecht voor een flesje Pleegzuster Bloedwijn (de enige alcoholische drank die wel verkocht mag worden), een flesje Boldoot of een potje kachelzwart. En natuurlijk voor een gewoon kuipje Driehoek zeep of een pot Niveacreme.